

Minoritaris a casa nostra

Pere Manzanares, nascut a Perpinyà (Roselló) l'any 1953, fill de pare de Lorca (Múrcia) i de mare de Gironella (Berguedà), des del 81 és president de l'Associació Arrels, que abraça l'escola i la ràdio Arrels. L'any 1982 se li concedeix el premi Acció Cívica Jaume I, atorgat per la Fundació Jaume I.

A part de relatar la situació de l'Associació Arrels, Pere Manzanares comenta la realitat més recent de Catalunya Nord.

—*¿Quins foren els motius i els plantejaments de la creació de l'Associació Arrels?*

El projecte d'Arrels és una conseqüència d'una escissió al si de la Bressola, que és l'associació que promou les escoles en llengua catalana. Va arribar un moment en què un cert nombre de militants, i també de pares, es van adonar que calia que hi hagués una continuació després de les escoles bressoles.

En principi, hi hagué unes dificultats d'apreciació sobre si era oportú o no de crear una escola en primari l'any 81. La gent que vam veure que això era una necessitat vam crear Arrels i ens vam adonar que, un any després, la Bressola també ho feia en primari. Actualment hi ha una escola Bressola i una Arrels.

—*¿Com funciona l'Associació Arrels?*

—El puntal de l'associació és la ràdio, que cal remarcar que és l'única ràdio en llengua catalana que emet a Catalunya del Nord, i la segona activitat és l'escola, de parvulari i de primari, l'EGB de l'Estat espanyol.

—*¿L'arrelament d'Arrels a les comarques del nord...?*

—Vivim en un país on la presència del francès és molt gran a tots els nivells, i nosaltres intentem oferir unes accions de normalitat a nivell lingüístic i cultural: la ràdio, l'escola, però també totes les iniciatives que van per aquest camí de recuperació lingüística, cultural i nacional. I hem entès que ho hem d'aprofitar tot, si tenim la

Només unes quantes iniciatives han quallat a la Catalunya Nord durant els darrers anys, entre les quals destaca l'Associació Arrels, que ha afrontat l'ensenyament, més enllà de les bressoles, i el mitjans de comunicació.

Jordi Tudó

possibilitat de fer actuar un grup de la Catalunya del Sud, doncs benvingut, hi donem suport.

A Catalunya del Nord els catalans potser ja no són majoritaris, potser som minoritaris a casa nostra. I, per tant, no es pot parlar globalment dels catalans del nord identificant-los amb la gent del carrer. I, a més, és una minoria dins una minoria qui fa servir el català, sigui a casa, sigui al carrer.

A part d'això, el català ha patit agressions del francès, ha estat prohibit a l'escola. Caldria anar segles enrere per saber tot el procés que hi ha hagut de repressió lingüística. Però, malgrat tot, no cal pintar les coses més negres de com són. Hi ha una re-

cuperació important, que es manifesta des de fa uns 20 anys.

—*Actualment, Ràdio Arrels es troba en un moment de relançament, ¿què vol dir això?*

—Que es pot connectar, actualment, per tota la Plana del Rosselló i d'aquí a uns mesos arribarem a tot Catalunya Nord, i potser al nord de l'Empordà, que és la comarca del sud veïna. Centrarem uns nous equips en una muntanya i tindrem més abast.

—*¿Com és la programació de Ràdio Arrels?*

—Programació de freqüència modulada, la música hi té una importància cabdal, però intentem oferir una varietat de programes. L'emissió comença en directe a les 7 del matí, amb un punt d'informació, i no para gairebé fins a les 10 de la nit. Després, encara, hi ha cinta musical fins a les 12 de la nit i represa amb música a les 6 del matí. Això, al llarg de la setmana. Pel que fa a la programació diària, molta informació a cada hora en punt, més destacada a les dotze i quart, i a les tres del vespre. Programes específics de música els vespres, d'entreteniment els dissabtes i els dimecres, que són els dies festius per als infants, esportius els dissabtes a la tarda o el diumenge al matí, reportatges, culturals, polítics...

—*¿I com estan la resta dels mitjans de comunicació a la Catalunya Nord?*

—La situació és molt difícil, el poble continua sent analfabet en la pròpia llengua. La llengua dominant és el francès. El monopoli de la comunicació, la té el diari *l'Independent*, que publica quatre articles a la setmana en català.

Les ràdios d'estat són cinc minuts cada dia i la televisió és també molt poca cosa, exactament deu ser un quart o vint minuts per setmana, a més del *Digui Digui*, que es passa dues vegades a la televisió francesa. Per situar-ho, hem fet el càlcul que durant l'any 1985 hi ha hagut el total de setze hores, quinze minuts en català.